

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

Exemplum silentii in David propheta. II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

De peccato locutionis.	XIX.
De vitio detractionis.	XX.
Quod faciliter peccatur in verbo.	XXI.
Qualiter decipitur homo, & retrahitur à custodia silentij.	XXII.
Recognitio erroris post lapsum.	XXIII.
De laqueis lingue.	XXIV.
Quaestio oritur ex paulo antè & longè antè dictis.	XXV.
Discretio sequenda est, & inquirenda pra omnibus iam dictis.	XXVI.
Deuoti & religiosi plus ceteris silentio insistere debent.	XXVII.
Communitè (hoc est ferè omnes) silere magis indigemus quàm loqui.	XXVIII.
Defectus consolationis spiritualis unde proveniat.	XXIX.
Silendum est magis in deuotis temporibus & festiuitatibus.	XXX.
De communione Eucharistia.	XXXI.
Comparatio dilecti amici ad dilectissimum amicum Christum.	XXXII.
Dignitas Christi, & humilitatis eiusdem ad nos.	XXXIII.
Quantam habet anima, suscepto Christo, consolationem.	XXXIV.
Cur non suscipimus uberem fructum ex frequenti communione corporis Dominici.	XXXV.
Sapius communicare maxima est consolatio animae religiose.	XXXVI.
Quod diabolus nititur impedire deuotionem hominis ad Deum.	XXXVII.
Quod diabolus insidiatur maximè solitariis.	XXXVIII.
Virilitas & alacritas cuique habenda contra inimicum.	XXXIX.

I. De custodia silentij.

Non satis debet esse ad profectum tuum vt diligas secretum, nisi diligas religionis custodem, sacrum scilicet silentium. Silentium
custos re-
ligionis.

2. Exemplum silentij in Dauid propheta.

Hinc de sancto Dauid, qui tam multa caelestis contemplationis arcana in secreta mansione didicit & cecinit, notanter scribitur, quod Chusi erat amicus Dauid, qui interpretatur silentium. Quam specialis iste amicus eius fuerit, in pluribus psalterij locis aperit dicens: *Dixi, Custodians vias meas, vt non delinquam in lingua mea.* Et paulo post: *Obmutui, & humiliatus sum, & silui à bonis.* Qui rursus alibi deprecatur Dominum, pro continentia linguae, dicens: *Pone Domine custodiam ori meo, & ostium circumstantia labiis meis.* Talis ac tantus vir, qui quotidie magnis populorum turbis ambiebatur, & regali potestate etiam multis nationibus dominabatur, silentium diligebat, linguae suae custodiã ponebat: & ne superaretur aliqua fragilitate aut leuitate, pro hac Dominum humiliter exorabat. Vbi statutum legerat silentium

religiosorum? Vbi disciplinam didicerat monasticā? Certè Spiritus sancti gratia præuentus & instructus, legem vitæ & disciplinæ suscepit ac tenuit. Quæ si nunc affit nobis, poterimus & eandem obseruare silentij formam, quæ à senioribus nostris tradita est, & diligentius ab antiquo commendata.

3. *Commendatio silentij, secundum priscos patres sanctos & religiosos.*

OMnes religiosi patres commendauerunt silentium; & quicumque etiam priuatim vixerunt, hoc tenuerunt & docuerunt. Quidam habent quasi quotidianum silentium; quidam autem sub quodam moderamine temporum, locorum, & personarum. Et licet non arctetur ad tantam obseruantiam, ad quantum multi ex professione ordinis tenentur; tamen magni meriti apud Deum eris, quòd ex voto & amore silentij os tuum custodis. Insuper & aliis in hoc proposito bonum & edificabile præbebis exemplum, cum viderint formam sanctæ religionis in te florere.

4. *Virtutes silentij.*

Sis igitur sollicitus in hac obseruantia, propter multas virtutes in ea latentes. Nam silentium bene seruando, obedientiam etiam seruas, humilitatem retines, verecundiam adornas, senibus reuerentiam exhibes, iuuenibus exemplum præbes, leuibus & dissolutis timorem incutis, extraneis bonam famam, intraneis pacem & concordiam generas. Habeas autem adhuc talem custodiam, vt primò serues strictè & perfectè, quod communis constitutio fixit; dehinc, vt cum loqui licet, temperatè utilia & necessaria siue tibi seu aliis dicas. Quæcumque autem superfluitate, aut otiositate, aut negligentia coincidunt, citius emendare festines, atque post lapsum præmunitior esto de cætero.

5. *Remedium contra multiloquium.*

Salutare remedium est contra excessum locutionis, aliquo tempore abstinere à necessariis & licitis verbis, etiam si nemo iubeat. Leuius & suauius onus fertur, quod ex affectu voluntario & interiori Spiritus sancti correptione accipitur. Prudenter quidem se arctat sub disciplina discipulus, agnoscens recentem culpam, antequam magister cum virga accedat, ad feriendum crescentem iam passionem.

6. *Reprehensio loquacium.*

SI assuescit aliquis ad singulas occasiones loqui, quando erit liber & quietus in se? Rarò deest loquaci loquendi occasio, neque vlla ei persona disconuenit. Quasi omnibus notus sit, sic affatur